

jeg understrege, at også vi i Dansk Folkeparti ser frihandel og en mere åben verdensøkonomi som et ubetinget gode. Hvis man ser på, hvordan verden er skruet sammen i dag, er det helt utvivlsomt ulykkeligt, at noget nær en milliard mennesker lever for under 1 US dollar om dagen. Det er uholdbart ud fra et solidaritetsperspektiv, og det er uholdbart ud fra et sikkerhedsperspektiv.

Når det så er sagt, må det også stå fuldstændig klart, at dette forhold jo ikke skyldes, at der findes rige områder. Det er ikke et problem, at ilandene er rige. Problemet er, at der er nogle lande, som ikke har formået at få samme gang i produktionen, som vi har i Europa og i USA og som de i hvert fald har haft i 20-30 år i visse dele af Asien og andre steder.

Vækst er godt, ingen vækst er dårligt, og derfor hilser Dansk Folkeparti Doharunden og hele WTO's indsats velkommen. Netop det at arbejde for frihandel står jo i skærende kontrast til den hovedløse, ofte passiviserende og af og til endda skadelige ulandsbistand, som er blevet givet.

Frihandel og aktiv deltagelse er et langt bedre alternativ. Det er langt bedre at få ulandenes aktører på banen, skabe mulighed for, at de selv kan opstarte erhvervsliv, på sigt skabe økonomisk vækst og skabe hjemmemarkeder, ligesom vi har gjort det i Europa, hvor frihandelsområdet muliggør, at man kan bygge en stærk økonomi op nedefra.

Derfor støtter vi på linje med det, som tidligere ordførere har været inde på, fuldstændig Everything but Arms-initiativet. Der skal dog selvfølgelig være tale om en round for free, så de virkelig fattige ulande ikke stilles over for modkrav, men entydigt gavn af initiativerne.

Jeg selv og Dansk Folkeparti tror, at alle vil få gavn af og nyde godt af frihandel. I sidste ende er der ingen, der får noget godt ud af protektionisme, derfor vil alle få noget godt ud af Doharunden, og derfor må vi også arbejde afgørende for, at suspensionen ophæves, så der igen kan komme gang i forhandlingerne.

Jeg vil understrege, at der ingen tvivl er om, at det multilaterale system er godt. Men i øjeblikket er det altså suspenderet og ligger i koma. Rundtomkring i verden kan vi se, at handelsområder som USA, Japan, Sydkorea og andre yder en aktiv indsats for at forsøge at lave bilaterale aftaler. Derfor er det altså meget vigtigt for os i Dansk Folkeparti, at EU ikke sover moralsk tornerosesøvn, og at vi ikke bare ligger på rosenbladene og tror, at hvis vi bare holder fast i det

multilaterale system, vil retfærdigheden ske fyldest i sidste ende. I virkeligheden bevæger resten af verden sig, og så duer det ikke, at EU står stille. Vi er nødt til også at være på banen.

Det er katastrofalt, at vi endnu ikke har nogen frihandelsaftaler i Asien. Vi burde have været på banen for længe siden. Vi ved, at Kina sammen med Kasakhstan gør en aktiv indsats på hele det afrikanske kontinent og i de øvrige -stan-lande, ja, faktisk i hele Asien, og det er simpelt hen meget farligt, at Danmark ikke har været med til at sikre samhandelsaftaler for disse områder og for hele Merkosurområdet, som i den grad oplever en økonomisk vækst i øjeblikket.

Efter suspensionen af forhandlingerne har der jo været megen diskussion om, hvem der bærer ansvaret. Jeg er fuldstændig uenig i, at man kan stille det sådan op, at ilandene bærer ansvaret over for ulandene. Jeg må indrømme, at det er fuldstændig uforståeligt for mig, hvorfor en række ulande er gået med i G-20-gruppen og derfor sådan set har ladet sig tage til fange af nogle mellemudviklingslande, som overhovedet ikke deler samme interesser som en række lande i Afrika. Det er en strategisk fejludisponering, som går helt over min forstand.

Men vi må også se i øjnene, at EU på en række områder lider af fejl. At man vil undtage landbrugsprodukter fra handelsliberalisering er et helt forkert signal at sende til den fattige verden, og det mudder og mismask, der har været med den interne landbrugsstøtte i EU, har også sendt helt forkerte signaler til den fattige verden. Det er simpelt hen umuligt at forklare nogen som helst normalt begavede mennesker, hvorfor vi i Europa skal have både høje toldsatser og eksportsubsidiering af landbruget, samtidig med at vi giver direkte støtte til landbrugsproducenterne. Det er asocialt, det er ødelæggende, det giver dyrere og formodentlig også dårligere varer, det fastholder den tredje verden i fattigdom, og det gør, at vi ikke kan bruge pengene til forskning, udvikling og andre gode projekter, som de i virkeligheden burde bruges til.

Kl. 16.05

Derfor vil jeg foreslå, at det økonomiske ansvar for og den økonomiske byrde ved EU's landbrugspolitik bliver overført til nationalstaterne. Lad Frankrig, Spanien, Irland – alle dem, der er nettomodtagere af landbrugsstøtte – selv finansiere landbruget over deres egne statsbudgetter, så vil der i den grad komme pres på de nationale regeringer. Den samlede ramme skal selvfølgelig koordineres af EU, så vi stadig har